

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาจะปฏิบัติธรรมะไง เวลาจะปฏิบัติธรรมะ เห็นไหม ทางโลกเขาบอกว่าต้องมีจุดยืน แล้วโลกก็บอกสันตินเป็นจุดยืนไง จุดยืนของคนบนฝ้ายี่นี่ สันตินของคนนี่เป็นจุดยืนนะ จุดยืนทางโลก แล้วจุดยืนทางใจละ ถ้าจุดยืนทางหัวใจ เห็นไหม ถ้าคนมีจุดยืนนะมันไม่โลเล ถ้าคนโลเลนะรับสิ่งใดมันรับไม่ไหวมันเที่ยวโลเลไปเรื่อย จุดยืนของเรามันต้องมีใช่ไหม ถ้าจุดยืนของเรามีนะมันต้องมองเข้ามาข้างใน นี่ทวนกระแสเข้ามาที่เรา ถ้าทวนกระแสที่เราธรรมและวินัยสำคัญมาก เพราะธรรมวินัยมันออกจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นพระอรหันต์นะ พระอรหันต์ที่ไหน พระอรหันต์ที่หัวใจนั่น

ธรรมและวินัยเป็นกิริยาของธรรม คือเป็นกรอบเป็นกติกากของธรรม กรอบกติกานี้ชี้เข้าไปหาที่หัวใจ กรอบกติกากของธรรมะนี้ ธรรมและวินัยที่เราปฏิบัติกันนี้ชี้เข้ามาที่ความรู้สึก ชี้เข้ามาที่หัวใจ ไม่ได้ชี้ออกไปข้างนอก เห็นไหม แต่ปัจจุบันนี้โลกเจริญ โลกเจริญเขามองความเปลี่ยนแปลงของโลก เห็นไหม พระปฏิบัติไม่ได้ เดียวนี้โลกเจริญแล้ว ถือตามธรรมวินัยไม่ได้ ล้าหลัง คร่ำครึ ล้าสมัย เห็นไหม นรกสวรรค์ไม่ล้าสมัยหรือ ทุกข์ไม่ล้าสมัยหรือ เป็นความจริงตลอดไป เห็นไหม แล้วมันเปลี่ยนแปลงของโลก การเปลี่ยนแปลงทางสังคมมันเปลี่ยนแปลงไป มันไหลลงต่ำไป ความรู้สึกของคนมันไหลลงต่ำตลอดไป สังคมมันจะเป็นสภาวะแบบนั้น

เริ่มตั้งแต่พระจอมเกล้าฯ เข้ามารื้อฟื้นนะ คนยอมรับไม่ได้นะ ในสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ออกประพาศปฏิบัติ เขารับกันไม่ได้หรือ ไอ้พระห่มผ้าสีดำๆ เขารับกันไม่ได้หรือ เขาห่มกันสีของตลาดไป สีของโลกๆ ไป คูสิ เวลาหลวงตาท่านถามหลวงปู่มั่นว่าในสมัยพุทธกาลหลวงปู่มั่นพิจารณาแล้วใช้ผ้าสีอะไร ใช้ผ้าสีขนุนอย่างแก่ ใช้ผ้าสีขนุนอย่างกลาง ใช้ผ้าสีขนุนอย่างอ่อนแก่ขนุนทั้งนั้น สีเหลืองทองๆ อย่างนี้มีไหม? ไม่มี หลวงปู่มั่นบอกไม่มีเลย แต่โลกถือกันว่าเป็นสภาวะแบบนั้น แล้วเวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ออกประพาศปฏิบัติกัน พระห่มผ้าสีดำๆ เขาเห็นเป็นสิ่งแปลกประหลาดถึงมหัศจรรย์นะ เขาถูกดูเหยียดหยามนะ ถูกดูเหยียดหยามด้วยความรู้สึกของเขาไป

แต่ความจริงครูบาอาจารย์ของเราจะเข้าไปถึงจุดยืนไหน เห็นไหม มีจุดยืนของเรา ธรรมและวินัย เห็นไหม ย้อมผ้าด้วยน้ำฝาด ย้อมผ้าด้วยสีแก่นขนุน นี่ท่านมีจุดยืนสภาวะของเรา จุดยืนของเรา เราจะเข้าไปหาหัวใจของเรา เราจะต้องชื้อตรงกับตัวเราเอง ไม่ใช่เอาส่วนโลกมาเป็นประมาณ ถ้าส่วนโลกมาเป็นประมาณเขาไม่มีจุดยืนเรื่องของเขาสังคมเป็นเรื่องของเขา เราไม่แบกโลกหรือ โลกคือโลก พระเขาจะดิขนาดไหน พระเขาจะสั่งผ้าจากนอก เขาจะใช้ของมาจากสวรรค์จากนรก จากไหน ก็เรื่องของเข แต่เรื่องของเรารู้จุดยืนของเรามันต้องมีใช้ไหม ถ้าจุดยืนเรามีเราจะไม่แบกรับเรื่องของเขารอก เรื่องของโลกสังคมเป็นอย่างไร

ครูบาอาจารย์ท่านบอกใช้ไหม วงกรรมฐานของเรา วงกรรมฐานคือวงในของเราเป็นครอบครัวหนึ่ง ครอบครัวหนึ่งเวลาประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา นี่ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมงกฺลมุตตมฺ มันจะมีความรื่นเริงอาหาญในธรรมในครอบครัวของเรา ธรรมในครอบครัวมันก็อาหาญขึ้นมาในหัวใจ มันปฏิบัติจริงเป็นสันติภูมิ โภจันปฏิบัติจริงขึ้นมา แต่โลกเขาอยู่กันไป ด้วยมารยาทสังคมนะ ด้วยความเกรงอกเกรงใจนะ นี่มันค่าน้ำพริกละลายแม่น้ำนะ น้ำพริกเราด้วยเดียว เราจะละลายทะเลให้ทะเลมันรสชาติเหมือนน้ำพริกเรา นี่มันเรื่องไร้สาระ โลกมันโลกภายนอก เห็นไหม

คูลี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านอยู่ในป่าของท่านนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนไม้องค์เดียวแท้ๆ เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์เดียวแท้ๆ ตรัสรู้อยู่โคนต้นไม้ เห็นไหม เป็นประโยชน์สามโลกธาตุ เวลาเทศน์ว่าการครั้งแรกได้ปัญญาวิคิตยมา ๕ องค์เท่านั้นเอง

นี่ครูบาอาจารย์เวลาเทศน์ขึ้นมาคนสองคนพอแล้ว นี่ต้องเทศน์ขึ้นมาต้องมีคนมหาศาลต้องมีสังคม ต้องมีการจัดฉาก ต้องอะไรไปนี่มันเป็นสังคม มันเป็นการบริหารจัดการ มันเป็นเรื่องการตลาดหมดเลย ธรรมะการตลาด ธรรมะหาเงิน ธรรมะล้วงกระเป๋ามันไม่เป็นความจริงหรือแล้วเอาธรรมะล้วงกระเป๋านี้เป็นจุดยืน เห็นไหม ว่าสิ่งนั้นโลกเขาเป็นอย่างนั้น เราอยู่กับสภาวะแบบนั้นแล้วเราจะมาปฏิบัติมันครีตัสมัยไม่ได้หรือ ครีตัสมัยทุกขมันล้าสมัยไหมล่ะ เวลาเงินทองมันช่วยอะไรเราได้ เงินทองมันช่วยอะไรเราได้ แก่แต่ช่วยเราได้ไหม เจ็บไข้ได้ป่วยช่วยเราได้ไหม เงินไปจ้างเขารักษาเท่านั้นนะ เงินรักษาเองไม่ได้หรือ หมอรักษาเรา คนดูแลรักษาเรา เราเอาเงินทองมาเป็นประโยชน์หรือ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งจากภายนอกปัจจัยเครื่องอาศัยของสังคมเขา สังคมเขาเป็นสภาวะแบบนั้นไปแล้ว สิ่งที่เป็นสภาวะแบบนั้นก็เรื่องของเขาสี เราอย่าไปเอาตรงนั้นเป็นตัวตั้ง ความชั่วใครๆ ก็ชอบ ความสะดวกสบาย ความไปกระแสโลก ไม่ต้องทำอะไรเลยอมืองอเท้าอยู่ จุดยืนก็ไม่มี กลิ้งไป นอนไป ไหลไป ไม่มีฝ่าเท้าเดินไปเอง ทุกอย่างต้องอาศัยเขาไปหมดเลย เห็นไหม

แต่ถ้าเรามีจุดยืนของเราจะไปกลัวอะไร สิ่งนั้นไม่ต้องกลัวหรอก ถ้าเรามีจุดยืนของเรา เห็นไหม เราแก้ไขของเราได้ทั้งนั้นนะ อะไรในหัวใจของเราเกิดขึ้นมาเราแก้ไขของเราได้ เจ็บไข้ได้ป่วยหรือ ธรรมโอสถ บวชมาแล้วนั้นด้วยน้ำคองมูตรเน่า นิสัย ๔ อภินิหาร ๔ นิสัย ๔ อยู่ได้แล้ว มีบาตรใบเดียวบริโภคขาดเหลือกินแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วยฉันด้วยน้ำมูตรเน่าอยู่ได้ทั้งนั้นนะ ถ้าอยู่ในสังคมจะเป็นอะไรไป สังคมจะบีบคั้นเราได้ไหม สังคมบีบคั้นไม่ได้ ที่ไหนไม่ดีเราก็กายไปๆ กลัวอะไรไป เราอย่าเอาสังคมมาเป็นใหญ่สิ อย่าเอาเรื่องของโลกมาเป็นใหญ่ เรื่องของโลกมาเหยียบธรรมไม่ได้หรอก เรื่องของโลกเป็นเรื่องของโลก

เรื่องของธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือคัมภีร์นี้ นี่โลกุตตรธรรม เวลาบวชขึ้นมาเพื่อเป้าหมายคือหลุดพ้น ถ้าหลุดพ้นขึ้นมา สิ่งที่มีนเป็นเครื่องขัดเกลาจิตใจ สิ่งที่เป็นประโยชน์กับเราทำไมปฏิเสธ แล้วสิ่งที่ว่าไอ้พวกมูตรพวกคูด ไอ้พวกเพี้ยพวกหนอน มันชอบของในอามม แล้วมันก็ดำรงชีวิตกันแบบอามม แล้วเราประพฤติปฏิบัติกันจะเอาอามมนั้นเป็นครูเป็นอาจารย์ได้อย่างไร สิ่งที่เป็นอามมก็เป็นอามมไปสิ เรื่องของเขา มันเรื่องของเขา เรื่องกิเลสเป็นเรื่องของกิเลส ไม่ต้องเอามาเป็นใหญ่

เรื่องของธรรม ธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ พระอานนท์ เห็นไหม นิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ต่อไป “อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา แม้แต่ตถาคตต้องตายไป เรื่องของสตรีระร่างกายมันแตกสลายเป็นธรรมดา แต่ธรรมและวินัยเราบัญญัติไว้ดีแล้วจะเป็นศาสดาของเธอ” แล้วธรรมวินัยมันอยู่ในพระไตรปิฎก อ้าว เปิดขึ้นมามันก็ชัดเจนแล้ว กางพระไตรปิฎกมามันก็หน้าหงายแล้ว มันตีแสกหน้าเลย แต่ไม่ยอมรับพระไตรปิฎกไปยอมรับสังคม สังคมต้องเป็นสภาวะแบบนั้น ยอมรับสังคม นี่มันโหล ถ้าใจมันโหลไม่มีความหมายหรือ มันไม่มีจุดยืนในหัวใจ เห็นไหม

นี่จุดยืนของโลกคืออะไร คนว่าจุดยืนของโลก ก็ฝ่าเท้านี้ไง สันตินี่จุดยืน แล้วสันตินมันอยู่ไหน สันตินหาสันตินตัวเองไม่เจอเลย แล้วเอาจุดยืนมาจากไหน

หัวใจก็เหมือนกันหัวใจมันอยู่ที่ไหน ทำไมไม่มีจุดยื่น ถ้าจุดยื่นขึ้นมามันเปิด พระไตรปิฎกมันก็ชัดเจน แล้วมีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ ถ้าครูบาอาจารย์ เห็นไหม พระไตรปิฎกพูดไม่ได้ใช่ไหม ติความขึ้นมามันตีความด้วยกิเลสของเรา กิเลสของเรามันก็ตีความเข้าข้างเราเอง นี่กฎหมาย การตีความกฎหมายขัดแย้งกันได้ ขัดแย้งกันได้ก็ไม่มีปัญหา แนวทางการประพฤติปฏิบัติของใครที่ข้างหัวมัน กรรมฐาน ๔๐ ห้อง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกแล้ว กรรมฐาน ๔๐ ห้อง เห็นไหม เปิดให้ ๔๐ วิธีการ เราจะบอกว่าคนอื่นผิดหมด วิธีการเราถูกต้องคนเดียว นี่มันเก่งกว่าพระพุทธเจ้า มันเป็นไปไม่ได้หรอก พระพุทธเจ้ายังเปิดไว้ ๔๐ วิธีการใช่ไหม

วิธีการของใครเขาก็ผิด เขามีทางเดินเข้ามาสู่ใจของเขา ถ้าเขาทำของเขาได้ เราก็สาธุ สาธุการนะ สาธุก็เพราะจริตนิสัย จริตนิสัยมันแตกต่างกันมาก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่บัญญัติธรรมวินัย เห็นไหม คูตี พระจุนทะเห็นพวกนิกรนถ์ตายไป นี่เขาแตกसानชานเซ็นนี้ ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเพราะเหตุใด เพราะไม่มีธรรมและวินัย ก็อาราธนาให้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติธรรมวินัย เรายังบัญญัติไม่ได้เพราะมันไม่มีเหตุผลขึ้นมา จะบัญญัติวินัยก็ต่อเมื่อมันมีการผิดพลาดขึ้นมา มันมีเหตุถึงจะมีผลขึ้นมา แล้วพอมีอะไรขึ้นมา เห็นไหม วินัยแต่ละข้อนิยามเลย เพื่อความอยู่สุขของสงฆ์ เพื่อแก้ไขไอ้คนหน้าด้าน ให้คนมีความสุขอยู่ได้ เห็นไหม พระธรรมวินัยแก้ไข้คนหน้าด้าน ไอ้คนที่ไม่เห็นแก่สังคมนะ ไอ้คนไม่เห็นแก่หมู่คณะ บิบคั้นมันไม่ให้มันเข้ามาในธรรมวินัยนี้ แล้วผู้ที่แก้ไขได้ได้อยู่สุขสบาย ผู้ยุติแล้วให้อยู่ดีขึ้นไป

นี่แล้วไอ้คนหน้าด้านมันเยอะๆ ไอ้คนหน้าด้านก็ปล่อยประสานหน้าด้านมันไป หน้าด้านไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับมัน เพราะมันเข้ามาเห็นไหม คูตี สมัยพุทธกาล ฉัพพัคคีย์ ธรรมวินัยผิดพลาดขึ้นมาเพราะฉัพพัคคีย์ทั้งนั้นนะ บัญญัติอะไรขึ้นมามันก็แถ มันก็แถ แถพระพุทธเจ้าก็บัญญัติ บัญญัติ อนุบัญญัติต่างๆ ไปมหาศาลเลย นี่มันอยู่ในพระไตรปิฎกค้นคว้าได้ อย่าให้คนโกหก

นี่กาลามสูตร อย่าเชื่อแม้แต่ครูอาจารย์พูด อย่าเชื่อใครทั้งสิ้น คูตี หลวงตาท่านบอกว่า ท่านเป็นมหานะ ไปอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นพูดอะไรก็เก็บหอมรอมริบ หลวงปู่มั่นผิดเล็กๆ น้อยๆ เก็บหอมรอมริบเลย แล้วคูไว้ แล้วมหานะ ในพระไตรปิฎกมันจะปิดกันได้ไหม นี่เมื่อเทียบพระไตรปิฎกมันก็เข้าๆ เข้าหมดเลย แต่เราได้แต่ทฤษฎีไง กฎหมายทางมานี้ใครๆ ก็ท่องได้ ใครๆ ก็ทำได้ แต่จะขึ้นว่าความ ว่าความได้ไหม เวลาขึ้นว่าความมันมีเทคนิคของมันอีก เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมและวินัย พระไตรปิฎกมันก็เหมือนกับหลักของกฎหมาย แล้วเราศึกษาแล้วเราเข้าใจแล้ว หลักกฎหมายนะ นี่เวลาความผิดพลาดในสังคมของสงฆ์ สงฆ์ที่มีความเห็นผิดไป แล้วสังคมนั้นมันมีความเข้มแข็ง มันมีคนที่ว่าเขารวมตัวกันเป็นหมู่ใหญ่ เราพูดออกไปมันจะแตกแยก เห็นไหม นี่พระพุทธเจ้าบอกว่าให้ค้ำไว้ในหัวใจ สิ่งที่เขาทำมันเป็นกรรม มันเป็นกรรมนะ มันเป็นสภากรรม กรรมเกิดจากสงฆ์ สงฆ์นั้นเราค้ำในใจ เราไม่รับผิดชอบ เราอยู่ในสภาวะบีบคั้นอย่างนั้น เราไม่รับผิดชอบนั้น เราค้ำไว้ในหัวใจ เราไม่มีส่วนกรรมอันนั้น เพราะเราไม่เห็นด้วย แต่มันเป็นธรรมไง

ธรรมเหนือวินัย วินัยเป็นกฎหมาย ธรรมมันกว้างกว่าธรรมอีก ธรรมมันกว้างไป ธรรมคือ สภาธรรม ความเข้ากันได้ ความไม่แตกร้าง ความสมานฉันท์นี่คือธรรมหมดนะ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ นี่กฎหมายเหมือนกัน เป็นนิติศาสตร์ต้องตายตัว กฎหมายตายตัวนะ ถ้าผิดต้องผิด ตายตัว ผิดตายตัวมันผิดของใคร ผิดของเราละ มันมีเจตนาใหม่ มีเจตนากระทำใหม่ กระทำแล้ว เกิดขึ้นมามันเป็นความผิดพลาดใหม่ ถ้าความผิดพลาดขึ้นมามันเป็นอาบัติทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามันทำ ไม่มีเจตนา มันผิดพลาดใหม่ นี่ต้องอาบัติด้วยไม่รู้ ต้องอาบัติด้วยลั้งเลสงสัย ต้องอาบัติด้วยการกระทำ มันเป็นอาบัติมันก็เป็นอาบัติไป แต่ไอ้เรื่องเจตนา เรื่องกรรม เรื่องธรรม มันมีเจตนามันเป็นสภาวะกรรม

กรรมของสัตว์โลกมันมีหมดนะ ไม่ใช่กรรมของเรามีฝ่ายเดียว กรรมเขาก็มี ถ้ากรรมเขามันประสบขึ้นมา กรรมของเขามันมาประสบกัน เห็นไหม คุณิ เราออกบิณฑบาต ทำไมเราไปเจอคนเขาศรัทธา บางคนเขาบอกเขาไม่ชอบไม่เห็นด้วย มันเป็นเรื่องธรรมดา ธรรมดาเรื่องของโลกอย่าเอาเป็นใหญ่ เห็นไหม ไม่ฟูไม่แพบไปกับเขา โลกนี้มันฟูแพบตลอดนะ เดียวมันก็ขึ้น นี่ความเป็นไปของโลกเดี๋ยวมันก็เจริญรุ่งเรือง เดี่ยวมันก็ตกไป นี่ตามเศรษฐศาสตร์ เห็นไหม มีขาขึ้นขาลง มันธรรมชาติของเขา มีขึ้นมีลงอยู่อย่างนั้น นี่พระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ต้องตกเป็นธรรมดา

นี่แต่เราจะอยู่ด้วยธรรมดาคือด้วยอะไร อยู่กับธรรมคาเพื่อจะไม่ธรรมคาไป คนธรรมคาเหนือธรรมคา อยู่ธรรมคานี้ธรรมะ นิพพานคือธรรมคา คือความสามัญสำนึกนี่ละ สูงสุดสู่สามัญ สูงสุดกับมาเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นธรรมเหนือโลกโวย! ไม่ใช่ธรรมชาติเป็นกระแสโลก กระแสโลกมันก็เวียนตายเวียนเกิด กระแสโลกมันก็หมุนไปเป็นธรรมชาติของมัน การเกิดและการตาย เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ชีวิตคู่เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ทุกอย่างเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง แล้วรู้ธรรมชาติแล้วปล่อยธรรมชาติได้ด้วยความเป็นจริง ปล่อยธรรมชาตินะ ถ้าไม่ปล่อยธรรมชาตินะ

เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ธรรมชาติอันหนึ่ง สัพเพ ชัมมา อนัตตา อู๋! ธรรมเป็นอนัตตา นิพพานก็
เป็นอนัตตา สรรพสิ่งก็เป็นอนัตตาหมด

อนัตตาพ่อมึง อนัตตาก็ธรรมชาติอันหนึ่ง มันแปรสภาพ ถ้าเป็นอนัตตาอยู่มันก็พ้นออกไป
จากวิญญูะไม่ได้ มันพ้นจากธรรมชาติไปไม่ได้ แล้วจิตมันจะพ้นจากธรรมชาติไปได้อย่างไร ถ้าเอา
วิทยาศาสตร์มาจับ เอาพุทธมาจับ มันตายตัวๆ อยู่อย่างนั้นนะ ไอ้ตายตัวมันเถตรง ความเถตรง
มันเป็นไปไม่ได้ ธรรมะมันเหนืออื่นอีก แล้วคนมันไปเห็นสัจจะความจริงมันทั้งความเถตรงอัน
นั้น แต่มันก็ดูตามความเถตรงอันนั้นขึ้นไป

สัพเพ ชัมมา อนัตตา สภาวะธรรมเป็นอนัตตา ความคิดก็เป็นอนัตตา แล้วไปยึดมันถือมัน
แล้วมันจะอนัตตาได้อย่างไร มันเป็นอนัตตาแต่เสือกไปยึดมัน ของที่ดีไม่ยึด ไปยึดแต่ของที่
กิเลสคัดค้านความทะยานอยากมาเหยียบหัวใจของตัว

นี่ก็เลสมันชอบอย่างนั้นนะ ทำไมที่นั่นเขาทำอย่างนั้น ทำไมสภาวะนี่ที่เป็นอย่างนั้น ทำไม
เขานอนกิน เขาสะควกสบาย เขาโกนหัวห่มผ้าเหลืองเขาอยู่กันเป็นเปรต เขาอยู่สุขสบาย ทำไมเขา
ทำได้ ทำไมเราทำไม่ได้

ไอ้มันมันจากของเขานะ เบื้องลึกของเขาเขานั่งทับจีไว้ คนมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นนะ ใคร
ทำความทุจริตไว้ในหัวใจนะมีแต่กองไฟ มันจะเป็นความสุขไปไม่ได้หรอก มันปั่นหน้ากันเฉยๆ
มันคนจีเกียจจีคร้านไม่ทำมาหากิน บวชมาเพื่ออะไร? บวชมาเพื่อสุขสบายในร่มโพธิ์ร่มไทรของ
ศาสนา แล้วตัวเองเห็นสภาวะแบบนั้น นั่นเขาทำดีๆ เขาทำดีสิถ้าเขาไม่ทำดีเขาไม่ปกปิดไว้
ความลับเขาเปิดออกมา เขาก็อยู่ของเขาไม่ได้ เขาก็ปั่นหน้า ไอ้ไปเห็นแต่ฉากของเขา ไปเห็นแต่
หน้าของเขาก็ว่าเป็นความดีๆ

แล้วจะมาประพฤติปฏิบัติก็ว่า อู๋ นู้นก็ทุกข์ นู้นก็ยาก นู้นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ ก็มันขัดเกล้า
กิเลสโวย! ก็เอาความดีนะ ก็ชนะตนเองนะ มันชนะตนเองมันก็ต้องมีจุดยืนของเรา เราต้องชนะตัว
เราเองสิ เราต้องยืนของเราขึ้นมาให้ได้ ถ้าทำอย่างนี้แล้วมันแก้ที่ไหนล่ะ จุดยืนนั่นคือหัวใจ
ทวนกระแสเข้ามาที่หัวใจ ถ้าหัวใจมันยืนอยู่ได้ หัวใจมันรักษาได้ มันเห็นของแบบนี้เป็นของต่ำๆ
เลยนะ นี่สมบัติของเราที่มีคุณค่าขึ้นมาเลยนะ ของอย่างอื่นไร้สาระมาก แล้วคุณค่าของเราคืออะไร
คุณค่าของเราคือธรรม คุณค่าของเราคือความรู้สึกของหัวใจจากจุดยืนของเรา มันมีค่าขึ้นมา มัน
จะเห็นของอื่นไม่มีความหมายเลย

ปัจจัยเครื่องอาศัย ของที่อาศัยมันสมมุติไป สัพเพ ฐัมมา อนัตตา สมาริก็เป็นอนัตตา ธรรมะ ก็เป็นอนัตตา อนัตตาทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามันใช้ความเป็นอนัตตานี้เป็นพาหะเข้าไปถึงอัตตาละ เข้าไป ถึงอกุปปธรรมละ เข้าไปถึงสัจจะความจริงละ สัจจะความจริงอันนั้นเป็นอนัตตาใหม่ ถ้ามันเป็น อนัตตา อกาลิโกเรียกร่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม อกาลิโก ไม่มีกาล ไม่มีเวลา ไม่มีสิ่งใดๆเลย กงที ของมัน เรียกร่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม เปรต ผี มาเลย! มาดูธรรมอันนี้ มาดูธรรมในหัวใจนี้มัน ไม่แปรสภาพไปกับมึงอีกแล้ว ไอ้คูหลอกหลวงปลิ้นปล้อนกันอยู่อย่างนั้นนะ เป็นไปไม่ได้ แต่ความ จริงมันเป็นอันนี้ไง

ถ้าเป็นอันนี้มันมาจากไหน ก็มันมาจาก สัพเพ ฐัมมา อนัตตานั่นแหละ มันมาจากความเป็นไปของใจ มันมาจากการเปลี่ยนแปลงของจิตนั่นแหละ จิตมันจะเปลี่ยนแปลงขึ้นมา จะ เปลี่ยนแปลงขึ้นมาด้วยมีจุดยืนไว้! เปลี่ยนแปลงขึ้นมาจากความเป็นจริงของเรา อย่าเปลี่ยนแปลง ไปตามกิเลส กิเลสมันเปลี่ยนแปลงอยู่แล้วนะ โน้นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่ดี ไม่มีอะไรดีสักอย่างเลย แต่ถ้า กิเลสมันพาลงขี้ลงหนอง ดีมากเลย พาไปนอนจมอยู่กับมูตรคุณมันชอบใจมากเลย คืออย่างนั้นนะดี ของกิเลส แต่ถ้าเราฝืนมันขึ้นมาทุกซ์ทั้งนั้นนะ ไต่ขึ้นมาจากมูตรจากคูถ คูสติกลงไปหลุมมูตรหลุม คูถไต่มันขึ้นมาจะทุกซ์ใหม่ ทั้งเหม็น ทั้งป็นปายขึ้นมา

นี่จิตก็เหมือนกัน มันจะไต่ออกจากกิเลส มันต้องต่อสู้กับไอ้ความเคยใจนะ ไอ้ความโลก ความโกธร ความหลงนี่ มันต้องไต่มันขึ้นมา มันต้องฝืนจากนี้ขึ้นมา มันต้องฝืนจากหลุมมูตรหลุม คูถ หลุมขี้จากในหัวใจ มันไต่ขึ้นมาเป็นความทุกซ์ใหม่ ทั้งทุกซ์ด้วย ทั้งเหม็นด้วย เหม็นสิ เหม็นจี เหม็นความเป็นไปของกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก มันจะไต่ขึ้นมาแล้วชำระล้างชำระล้างด้วย อะไร สัพเพ ฐัมมา อนัตตานี้ไง สัพเพ ฐัมมา อนัตตา สัพเพ ฐัมมา อนัตตา นี่มันชำระล้าง ชำระล้าง ชำระล้างเข้าไป แล้วมันสะอาดมันเหม็นอีกใหม่ มันต้องชำระล้างอีกใหม่ มันเป็นอนุปปธรรมนะ ถ้าเป็นอนัตตามันเป็นตัวตน มันเป็นกิเลส นี่มันอกุปปธรรม กุปปธรรมคือสัพเพ ฐัมมา อนัตตา

กุปปธรรม ธรรมะที่เป็นอนัตตา ธรรมะที่เจริญแล้วเสื่อม เพราะมันต้องสร้างขึ้นมา เพราะ มันสัจจะความจริง ของมันมีอยู่แล้วทั้งนั้น พระพุทธเจ้ารู้ของมันที่มีอยู่ ซ่อนอยู่ในตัวเรานี้ รู้ของที่มีอยู่ รู้ความคิดที่เป็นไป แต่มันไม่รู้จักแล้วมันบิดเบือน กิเลสบังเงาเอาความคิดมาอ้างเป็นธรรม แล้วเอาธรรมะชี้หมาเหยียบหัวตัวเองไว้ แล้วกูรู้ กูรู้ กูรู้กูรู้ชี้ๆ!

ถ้ารู้ความเป็นจริงมันจะสลัดทิ้งหมดเลย แล้วมันอาศัยสิ่งที่เหมือนกัน อาศัยสิ่งที่รักษา แต่ มันทำลายตัวเองจนชำระล้างสะอาด เห็นไหม มันเป็นอกุปปิธรรม ธรรมะนี้ธรรมแท้ๆ มันเป็นสิ่งที่ มีอยู่ มันเป็นอตตะ อตตามันก็เป็นตัวตน แต่มันเป็นสิ่งที่อยู่ สิ่งที่เป็นไป อยู่ในใจนี้ ใจที่มันโลเล ไม่มีจุดยืนนี้ ใจที่ไหลไปตามกระแสกิเลส ไหลไปตามกระแสโลก เห็นอะไรที่มันถูกใจนะ ดีไปหมด! เห็นอันที่ขัดเกลากิเลส ไม่ดีไปหมด! แล้วเขียนกันขึ้นมา เขียนขึ้นมา มันเรื่องของเขานะ เรื่องของใครของมัน

นี่คูสิ สัปปาเย ๔ เห็นไหม หมู่คณะอยู่ด้วยกันเป็นสัปปาเย นี่ทิวฐิเสมอกัน ความเห็น เสมอกัน นี่ความเห็นเสมอกันเรารักษาของเรา นี่มันเป็นเหมือนกับสระน้ำ ถ้าสิ่งใดมันเข้าไปใน สระน้ำนั้น สิ่งนั้นเป็นของสกปรก เราก็จะรักษาของเรา เรารักษาสระน้ำไว้สระหนึ่งเพื่อให้สังคม ชาวพุทธเขาได้ดื่มได้กิน ใครเห็นดีด้วยไม่เห็นด้วยมันเรื่องของเขา จะให้ทุกคนเห็นดีกับเรามัน เป็นไปไม่ได้ แยกโลกไม่ได้ โลกก็คือ โลก เราก็คือเรา ไม่สน เอวัง